

JÁTÉK a grúndon

Vasárnap délután négyre beszéltek meg Péterrel a találkozót. 1999 márciusa volt, az idő napos, mi pedig fiatalok. Soroksár-Újtelepen laktunk, Péter és ősei kertészházban, én a szüleimmel egy négyemeletes panelben. Már csak félév volt hátra az általános iskolából, és nyolcadikosként úgy éreztünk miénk az egész világ. Mondhatnám, hogy bizakodva tekintettünk a jövőbe, de ezzel óriásit hazudnék. Péter és én nemhogy bizakodva tekintettünk volna a jövőbe, de az igazat megvallva halvány gőzünk se volt arról, hogy mit akarunk az élettől. A hétköznapijainkat a suliba járás, a tévézés és az akkoriban egyre népszerűbbé váló számítógépes játékok töltötték ki. Mit szépítsek a dolgon? Ez volt a valóság. Legalábbis Péter és számomra ez volt az egyetlen valóság. Persze az osztályunkban voltak lányok is, de azok jóformán ügyet sem vetettek ránk, hiába próbálkoztunk. Kizárólag a felsőbb évesek érdekelték őket, és mire elkezdtük a nyolcadikot, ők már a gimnazista fiúkat lesték.

Aznap pontban négykor Péterék háza elé sétáltam, és mire a Casio karórám elcsipogta volna magát, már nyílt is az ajtó, melyen Péter kövérkés, bajszos apja nézett ki.

– Jó napot, Béla bá!

– Neked is – üdvözölt. – Mindjárt jön. Csak a cipőjét húzza.

Béla bá hatalmas fazon volt. Csak sosem tudtam eldönteni, hogy viccel-e vagy sem. Raktárosként dolgozott egy pesti cégnél, és élt-halt a fociért.

– Ugye nézted tegnap a meccset? Kiesett a Real a Kijev ellen.

Gőzöm se volt mit feleljek. Fociból analfabéta voltam.

– Este a Rémeckék negyedik részét... – habogtam, de Béla bá legyintett.

– Nézitek a hülyeséget.

De ekkorra már Péter is feltűnt, az apja mellett préselődött ki az ajtón.

– Engedj már! – mondta mély hangján, mire Béla bá arrébb húzódott. Péter egy gyors mozdulattal a lépcső tetején termett. Bár nem volt olyan magas, mint az apja, nálam így is egy fejjel nagyobb volt. A termete és mély hangja önmagában elég volt, hogy kettőnk közül ő legyen a főnök.

– Na, megyünk a grundra? – kérdezte.

– Még szép! – válaszoltam, és intettem az apjának. – Viszlát, Béla bá!

– A viszonzlátás! – búcsúzott az öreg. – Aztán hétre hazaérni!

– Úgy lesz – mondta Péter.

A kertés házak között sétáltunk a grundhoz. A nap töretlenül szórta sugarait, az égen egy darab felhő sem volt. A kertés házak után következtek a panelek. Nem kellett sokat gyalognunk, alig tíz perc alatt megérkeztünk. A grund volt a mi „játsszóterünk”. Így hívtuk azt a panelek melletti hatalmas földterületet, mely beépítetlenül húzódott végig, egészen a közeli erdőig. Szerettük a grundot, mivel nagy volt, és senki se felügyelte, így mi, fiatalok azt csinálhattunk ott, amit akartunk. Bicikliztünk, szaladgáltunk vagy egyszerűen bóklásztunk rajta. A hely nevét A Pál utcai fiúkból kölcsönöztük. Ötödik osztályban ez volt a kötelező olvasmány. Szerettük a történetet.

– Na, nézted ma is? – kérdezte Péter.

– Még szép! – válaszoltam. – Szerintem a következő részben tuti kicsinálja Dermesztőt.

– Dehogyan öli meg! – nevetett fel. – Songoku már másfél hete püföli Dermesztőt. És még mindig semmi.

– Másfél hete?

– Bolond vagy? – kérdezte Péter. – Külön számolom. Amúgy Dermesztőt már egy hónapja üti a többi szereplő. Az minimum tizenöt rész.

Akkoriban mindennapos téma volt, hogy mi történt az aktuális Dragon Ball Z részben. A Dragon Ball Z – ha valakinek nem rémlene – egy japán rajzfilmsorozat volt, melyet az Rtl Klubon vetítettek hétköznap délutánonként. A történetben a főhős, a tetőtől talpig kigyúrt csillagharcos, Songoku és társai küzdöttek az éppen aktuális ellenfelükkel, aki a Föld vagy az egész univerzum biztonságát veszélyeztette. A sorozatot az iskolánkban a felsősök kivétel nélkül követték. Aki nem, arról tudomást se vettünk. Levegőnek néztük. Kiközösítettük. Persze mondani sem kell, a rajzfilmet a szülők rendszeresen támadták az agresszivitása miatt.

– Szerintem három rész, és kicsinálja – mondtam.

– Francokat. Még legalább két hétig ütik egymást.

Ekkor Péter hátrálni kezdett, tett pár métert, és mintha kémlelné valamit, körbenézett a tájon. Kis idő után megszólalt:

– Tegyük fel, hogy a grund a Namek bolygó – mondta –, és mi ellenfelek vagyunk. Nem gondolod, hogy ekkora területen elhúzódná a harc?

Péternek igaza volt. A grund hatalmas területe önmagában elegendő volt ahhoz, hogy egy összecsapás napokig eltartson. Ha pedig két ellenfélnek egy egész bolygó áll a rendelkezésére, akkor a harc akár egy hétig is elhúzódhat. Ez a sorozat idejére átszámolva: minimum tíz epizód.

– Igazad van – mondtam beleegyezően.

– Mondtam én – nyugtázta, és felnézett a felhőtlen égre. A grund felett kellemesen hűvös fuvallat söpört végig. Nem messze tőlünk felkapott egy gyűrött papírt, és a levegőbe repítette. A papír könnyed mozgását egy ideig követtük a szemünkkel, aztán újra egymásra néztünk. Péternek meg sem kellett szólalnia, tudtam, mire gondol. Már rohantunk is egymás felé, és szinte ugyanabban a pillanatban ütöttünk az öklünkkel. Az öklök találkoztak, majd hol az egyik, hol a másik kezünkkel értük a másikat. Akkoriban, kedd délutánonként aikido órára jártunk az iskola tornatermébe, így egy külső szemlélőnek sem lettek volna ügyetlenek a mozdulataink. De aznap délután különös mód egy járókelő sem volt a grundon, így teljesen átadhattuk magunkat a harc örömének.

A grund volt a Namek bolygó, és mi csillagharcosok voltunk.

Péter egyre erősebb ütésekkel mért rám, én meg folyamatosan hátráltam, így növelve a kettőnk közti távolságot. Péter mégsem futott utánam, csak figyelte, hogy mi lesz a következő lépésem. Amikor látta, hogy jobb kezemet előrenyújtva, bal kezemet hátul a vállam felett tartva felveszem a harci pózt, felnevetett:

– Csak erre vagy képes? – kérdezte a hangját elmélyítve. Kezét keresztbe rakta.

– Kíváncsi vagyok, mit lépsz – válaszoltam.

Péter szeméből a percekkel ezelőtti játékosság szinte teljesen eltűnt. Arca elkomorult. Egyikünk sem mozdult. A grund felett enyhült a szélfújás, majd teljes csend lett. És a nagy csend beálltával mintha az idő is megállt volna. Aztán hirtelen – szinte egy szemvillanás alatt – valami különös történt. Péter teste lassan, de biztosan emelkedni kezdett. Lábfeje fokozatosan kezdte elhagyni a talajt. Péter eleinte csak fél métert emelkedett, majd egyet,

aztán ötöt, míg végül vagy húsz méter magasságban állt meg az égen. Ugyanolyan magabiztosan állt meg a levegőben, mint ahogy fél perccel ezelőtt állt a földön. Elkerekedett szemmel néztem fel rá. Fogalmam sem volt, hogyan csinálta.

– Na, mi az? – kiáltotta a magasból. – Te ilyet nem tudsz?

– De tudok! – ordítottam.

Péter felnevetett. Mély hangja bejárta a grund egész területét. Behajlítottam a térdem, és próbáltam felugrani, azzal a reménnyel, hogy majd én is a levegőben maradok. De azon nyomban földre estem, a térdem egy nagyobb kavicsnak ütdött. Átjárt a fájdalom. A térdemet felhorzsolta a kavics, a centis sebből vékonyan folydogált a vér. Péter nem mulasztotta el, hogy a bénázásomat ne kommentálja:

– Mi van pondró? Ha nem tudsz repülni, hát pusztulj! – kiáltotta, majd jobb karját az ég felé emelte és elkezdett megállás nélkül ordítani. Tenyere felett apró fénypont jelent meg, mely pillanatról pillanatra növekedett. A grund egész területe megrázkódott. Féltem, hogy Péter a magasból támadást intéz ellenem, így minden igyekezetemmel azon voltam, hogy repülni tudjak. Teljes erőmből megfeszítettem az izmaimat. A homlokomat kiverte a víz, az izzadság a nyakamba folyt. Kínomban már morogtam. Péter a kezét a magasba tartva egyre eszelősebben nevetett, miközben a földön a kavicsok rezegni, majd lassan emelkedni kezdtek. A távolban egy-egy nagyobb kődarab is megmozdult, és kezdte elhagyni a talajt. A szokatlan látvány egy pillanatra elvonta a figyelmem, de aztán teljes erőmből, szinte szétfeszítve testem minden egyes izomrostját ordítva a levegőbe emelkedtem, egyre feljebb és feljebb, öklömet előre tartva, egyenesen Péter arca felé.

– Ez az! – üvöltötte. – Gyere csak! Gyere!

Mire elébe repültem, már suhintott is felém, de én se húztam az időt, ütöttem és rúgtam a testét, ahol csak értem. Szünet nélkül püföltük egymást. Eközben az ég hirtelenjében beborult, még egy-egy viharfelhő is megjelent. Péter az ütésektől fokozatosan hátrált, amitől én csak felbátorodtam. Hiába volt nálam egy fejjel magasabb, én a méretemből adódóan könnyebben repültem, volt időm taktikázni. De aztán Péter újra felém szállt, ezúttal olyan gyorsan, hogy kénytelen voltam védekező pozíciót felvenni. Az ütésétől kissé megremegtem, de aztán úgy hátralendítettem az öklöm, és olyan erővel ütöttem vele Péter állára, hogy az meglepetésemre egy kissé kimozdult. Na, ekkor megálltunk.

Péter végigtapogatta az állkapcsát, miközben az alattunk elterülő grundot nézte. Az áll az ütéstől szemmel láthatóan belilult.

– Fáj? – kérdeztem.

– Dehogyan – mosolygott. – Franc se gondolta volna, hogy ekkorát tudsz ütni.

Ezen már én is mosolyodtam. A fáradtságtól fújtatva egy kicsit megpihentünk és szétnéztünk. A magasból ráláttunk az egész grundra. Olyan volt, mint egy hatalmas terepasztal.

A Casióm csipogott egyet. Ránéztem a kijelzőre.

– Már hét óra? Apád le fog cseszni minket.

– Menjünk! – mondta Péter, és már szállt is a kertés házak felé. Én is rákapcsoltam. Pár másodperc múlva sikerült beérnem. Egymás mellett repültünk a főtca felett. Teljesen besötétedett, de az utcalámpák mutatták az irányt. Fentről a kertés házak kisebb maketteknek tündek, melyek előtt apró játékautók parkoltak.

– Látom a házatok! – kiáltottam, aztán lassítva egyre lejjebb és lejjebb ereszkedtünk. Péter apja már az ajtóban várt minket.

– Ti meg hol jártatok?

– Csak a grundon – feleltük.

– Csak a grundon – ismételte Péter apja. – Na, gyertek be. Van itthon még kóla, anyád meg sült zserbót.

Azzal bementünk a házba, és még egy jót beszélgettünk. A zserbó és a kóla könnyen csúszott, Béla bá meg kifejtette, hogy '99-ben hóbiztos a Bayern München nyeri a Bajnokok Ligáját. Nekem viszont hamarosan mennem kellett, az én szüleim nyolcra vártak haza.

Másnap újra iskola volt. Biosszal kezdtünk. Szokásomhoz híven majdnem elkéstem az első órától. Az osztályteremben, mint mindig, ezúttal is nagy nyüzsgés fogadott. Volt, aki a padok körül szaladgált, mások papírgalacsinnal dobálózta. Egy találat majdnem engem is ért, de még időben elkaptam a fejem. Aztán egyszer csak nyílt az ajtó, és a biosz tanár,

Klára néni lépett a terembe. A percekkel előtti káosz teljesen megszűnt. Mindenki elfoglalta a helyét. Ekkor vettem észre, hogy Péter széke üresen áll. Egyszeriben valami furcsa és szomorú érzés fogott el. Az órán az emberi test felépítéséről tanultunk, de én valahogy képtelen voltam koncentrálni. Végig azon járt az eszem, hogy miért nem jött Péter iskolába, hiszen egy óráról sem szokott hiányozni. Miután kicsöngettek, lesétáltam a büfébe. Ekkor tudtam meg egy osztálytársamtól, hogy Péter már nem tanul velünk a következő hónapokban, mivel ő és a szülei Jászberénybe költöztek. Péter apját nemrég kirúgták az állásából, így a család a kertesházat képtelen volt fenntartani. Jászberényben meg olcsóbb az élet.

Egy hét múlva levelet kaptam Pétertől. Már a borítékra írt ronda betűkből felismertem a kézírását. A levélben az állt, hogy Béla báb felvették a Lehel Hűtőgépgyárba, és a család vett egy új házat Berényben, persze még fel kell újítani. A város viszont unalmas, de sok a biciklis. Én egyből válaszoltam neki, megírtam, hogy felvételre készülök egy jónevű középiskolába, meg hogy nézem a Dragon Ball Z-t. Még négy hónapig leveleztünk, aztán én már nem válaszoltam. Az élet ment tovább. Péterről utána nem hallottam.

Azóta sok minden megváltozott. 1999 őszétől elkezdtem a középiskolát, aztán öt év múlva, a sikeres érettségi után felvettek egyetemre. A mi családjunk is elköltözött Soroksárról, így fogalmam sincs, hogy azóta mi történt a grunddal. Sose mentem vissza megnézni. 1999 májusában a Manchester United nyerte a Bajnokok Ligáját, a Bayern München második lett. A Dragon Ball Z sugárzását még '99 tavaszán beszüntette az Rtl Klub, ugyanis az Országos Rádió és Televízió Testület határozata szerint a szériában „egyszerre vannak jelen az agresszió különböző, de egyenként is károsan ható formái”. Ősszel a rajzfilmet újra vetíteni kezdte az Rtl Klub, igaz, akkor már az éjjeli műsorsávban. Aztán ismét lekerült az adásról. Szerencsére 2001 augusztusától a német Rtl II csatorna leadta az egész sorozatot. Ők már tanulhattak az esetből, mivel a műsor este héttől nyolcig futott. Végre megnéztem a maradék százhetven részt. Németül.

Most 2017-et írunk. Én egy telefonos multinál dolgozom. Sosem erre a munkára vágytam, de így hozta az élet. Ezt dobta a gép. Mindenesetre megfizetnek, és ha minden igaz, a következő hónapban emelik a bérem. A munkatársak kissé beszürkültek, de azért néha elmegyünk sörözni. Amúgy semmi különös. Most épp reggel hét negyvenöt van, meglehetősen borús az idő, és én a Blaha Lujza téren próbálok elérni a százötven vagy a száztizenkettes buszt, hogy nyolcra beérjek a munkahelyre. Ilyenkor mindig nagy a tömeg, úgy kell kerülgennem az embereket. Persze vigyázok arra, hogy a világosszürke öltönyömet senki se koszolja össze, elvégre vadiúj, a múlt héten vásároltam a H&M-ben. Leértékelték, bár így se volt olcsó. A kollégákat biztos eszi majd az irigység. A tömegben két középkorú nő közelít felém, akik kis híján nekem jönnek. Baloldaltól gyorsan kitérek, de így majdnem nekiütközöm egy tizenéves lánynak. Időben kapcsolok, őt is kikerülöm. Egy férfi reklámpapírokat osztogat, intek neki, hogy felejtse el. Aztán szemből egy öregember siet felém, még csoda, hogy fel nem lök. Alig lehet a tömegben haladni, az emberek úgy jönnek felém, mintha mágnesből lennének. Valaki hátulról még rám is kiabál, persze a nagy zajban alig hallok valamit. Nem törődöm vele, de aztán újra hallok a hangot. – Készen állsz? – kérdezi. Gyorsan hátrakapom a fejem, de senki se néz rám. Mindegy is, sietek tovább a busz felé. – Itt fenn! – szól újra a hang. Ekkor fogom magam – bár tudom, semmi értelme –, és felnézek a sűrű égre. És nem hiszem el, amit látok. A Blaha Lujza tér felett harminc méter magasban ott áll Péter farmernadrágban, fekete bőrdzsekiben, kezébe tett kézzel. Felrepülök. ■ ■ ■